



Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 53/10
V Lucemburku dne 8. června 2010

Rozsudek ve věci C-58/08
Vodafone a další / Secretary of State for Business, Enterprise and
Regulatory Reform

Nařízení o roamingu je platné

Společenství mělo právo stanovit omezení cen účtovaných mobilními operátory za roamingová volání v zájmu vnitřního trhu

Nařízení o roamingu¹ stanoví maximální ceny, které mohou být účtovány mobilními operátory za hlasová volání přijatá a uskutečněná uživatelem mimo jejich síť. Nařízení stanoví rovněž strop pro ceny za velkoobchodní roaming, to znamená cenu placenou sítí spotřebitele zahraniční sítí užívané spotřebitelem.

Nařízení bylo přijato na základě článku 95 Smlouvy o ES, který Společenství umožňuje přijmout právní předpisy ke sblížení práv členských států v případě rozdílů nebo případných rozdílů, které by mohly bránit vytvoření či fungování vnitřního trhu.

V jeho původní verzi bylo stanoveno, že nařízení má pozbýt platnosti dne 30. června 2010. V červnu 2009 bylo nařízení změněno novým nařízením², které rozšířilo cenové stropy na SMS a datové služby a prodloužilo platnost nařízení až do 30. června 2012.

Čtyři přední evropští mobilní operátoři, Vodafone, Telefónica O2, T-Mobile a Orange napadli platnost nařízení o roamingu u High Court of Justice of England and Wales. Tento soud se Soudního dvora dotázal, zda Společenství mělo pravomoc přijmout nařízení na základě článku 95 ES a zda zákonodárce Společenství tím, že stanovil maximální maloobchodní ceny, porušil zásady subsidiarity nebo proporcionality.

Zprvce Soudní dvůr konstatoval, že **nařízení** má skutečně za cíl zlepšit podmínky fungování vnitřního trhu a že **mohlo být přijato na základě článku 95 ES**.

V tomto kontextu Soudní dvůr uvedl, že úroveň maloobchodních cen účtovaných za mezinárodní roamingové služby byla v době přijetí nařízení vysoká a mezi náklady a cenami není takový vztah, jaký by převládal na trzích s plně rozvinutou hospodářskou soutěží. Tato vysoká úroveň cen byla považována orgány veřejné moci, jakož i sdruženími na ochranu spotřebitelů v celém Společenství za přetrvávající problém a pokusy vyřešit tento problém na základě stávajícího právního rámce neměly za následek snížení cen. Krom toho byl na členské státy vyvíjen tlak, aby přijaly opatření k vyřešení tohoto problému. Za těchto okolností se zákonodárce Společenství skutečně dostal do situace, ve které se zdálo být pravděpodobné přijetí nestejných vnitrostátních opatření s cílem snížit maloobchodní ceny, aniž by byly dotčeny ceny velkoobchodní. Takový vývoj však mohl způsobit výrazné narušení hospodářské soutěže a narušit řádné fungování trhu s roamingem na území Společenství, což odůvodňovalo přijetí nařízení na základě článku 95 ES k ochraně řádného fungování vnitřního trhu.

Zadruhé co se týče **proporcionality** nařízení v rozsahu, v němž stanoví nejen stropy velkoobchodních cen, ale rovněž stropy cen maloobchodních, **Soudní dvůr konstatoval, že**

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 717/2007 ze dne 27. června 2007 o roamingu ve veřejných mobilních telefonních sítích ve Společenství a o změně směrnice 2002/21/ES (Úř. věst. L 171, s. 32).

² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 544/2009 ze dne 18. června 2009, kterým se mění nařízení (ES) č. 717/2007 o roamingu ve veřejných mobilních telefonních sítích ve Společenství a směrnice 2002/21/ES o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (Úř. věst. L 167, s. 12).

maximální maloobchodní ceny by mohly být považovány za vhodné a nezbytné k zajištění ochrany spotřebitelů před vysokými cenami.

Soudní dvůr připomněl, že Komise předtím, než vypracovala návrh nařízení, provedla vyčerpávající studii alternativ a posoudila hospodářský dopad těchto jednotlivých typů regulací. Průměrná cena za roamingové volání na území Společenství byla v době přijetí nařízení vysoká (1,15 eur za minutu, což bylo více než pětinasobek skutečných nákladů na poskytování velkoobchodní služby) a mezi náklady a cenami nebyl takový vztah, jaký by převládal na trzích s plně rozvinutou hospodářskou soutěží. Tarif stanovený v nařízení je výrazně nižší než tato průměrná cena a vychází z cenových stropů pro velkoobchodní ceny, aby bylo zajištěno, že maloobchodní ceny budou lépe odrážet náklady vynaložené poskytovateli.

Mimoto zákonodárce Společenství mohl mít legitimně za to, že pouhá regulace velkoobchodních trhů by nevedla ke stejnému výsledku jako dotčené nařízení. Snížení velkoobchodních cen by nemuselo nutně zaručit snížení maloobchodních cen, neboť mobilní operátoři nejsou vystaveni žádnému konkurenčnímu tlaku, jelikož roaming nehraje pro většinu spotřebitelů rozhodující úlohu při výběru mobilního operátora. Navíc pouhá regulace velkoobchodních cen by pro spotřebitele neměla přímé a bezprostřední účinky. Konečně Soudní dvůr uvedl, že přijatá opatření mají výjimečnou povahu, která je odůvodněna jedinečnými vlastnostmi, jimiž se vyznačují trhy pro roaming.

Za těchto okolností se časově omezený zásah na trhu podléhajícím hospodářské soutěži, umožňující zajistit okamžitou ochranu spotřebitelů před přemrštěnými cenami, o něž se jedná v původním řízení, zdá být přiměřený ve vztahu ke sledovanému cíli, a to i v případě, že pro určité hospodářské subjekty může mít nepříznivé hospodářské důsledky.

Zatřetí Soudní dvůr přezkoumal nařízení s ohledem na zásadu **subsidiarity**, podle které Společenství může jednat pouze tehdy, pokud téhož cíle nemůže být dosaženo uspokojivě na úrovni členských států. Dospěl k závěru, že vzhledem ke vzájemné závislosti mezi velkoobchodními a maloobchodními cenami **mohl mít zákonodárce Společenství legitimně za to, že společný přístup na úrovni Společenství byl nezbytný** k zajištění řádného fungování společného trhu, a umožnil tak těmto mobilním operátorům působit v rámci jediného soudržného předpisového rámce.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat obdobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106